

Fa una entremaliadura cada setmana

ANY 1.er • BARCELONA, 17 DESEMBRE 1904 • NÚM. 51

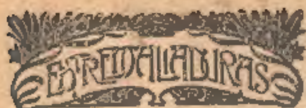
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIO
Catalunya, un any. . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

Esperant als Reys

NANO.

Tocant ab temps la trompeta
y tirant la carta aviat,
molt será que no's recordin
de durme'l qu'he demanat.

Moltas vegadas, veyent las cosas del modo que van, penso qu'está ben dit alló de *Jerusalèm! Jerusalèm¡ com més anèm menos valèm*, perque jo que'm recordo com si fos ara del temps passat y veig los temps que corrém, en veritat, no'm sé avenir d'un cambi tant gros.

De debó penso: l'han de haver feta molt grossa'ls catalans pera esser tant greument castigats, perque lo que avans era veritable llibertat, ara sols ho es de nom, puig tením qui'ns mana com si fossim xays governats per pastors de molt mal ánima, que tant aviat nos capolan las camas a cops de roch, com nos embutllofan la pell a copia de garrotadas y'ns esquilan tant arrant que fins perdém la fesomía; y per acabar ab tots aquests maltractes nos abandonan de tal manera que, ja pot esser de mala lley lo llop que'ns persegueixi, que no trovém pas defensa en los que tenen obligació de vigilar que ningú'ns maltracti, al contrari, més aviat si algú ab bonas intencions los treu en retret que no'n saben de fer de guardians, s'esbravan ab aquéll y cregueu que si poden las hi mesuran de valent y no'l planyen pas per tendre.

Pensar que avans a Barcelona, ab uns quants *caps de guayta* per vigilar la ciutat n'hi havía perque semblés una *bassa d'oli*, y ara ab tot una currua de municipals tením sempre la vida y'ls interessos al encant, en veritat hem de dir que nosaltres, no som nosaltres, que lo de dalt ha anat a baix y que aixó es Xauxa al inversa, a fe de mon, vos dich, que no entench com hem arribat en aquest punt, vos ho assegura

En Patufet

«En Paiufet» enamorat

Escolta, Riteta hermosa,
la de trenas com fils d'or,
com pinyó boqueta closa,
y uns colors vius com la rosa
que naix sols per l'aymador
La d'ulls negres y brillants
que captivan sa mirada,
y per ninas, dos diamants
tan hermosos y tan grants
com dos gotas de rosada.
La de galtas com matons,
que quan riuhen fan clotet,
que fins venen temptacions
d'omplenarlas de petons;
aixó a fe de Patufet.

La de molt finas dentetas
que adornan tun cutis fi,
no son dents, que son perletas,
y com estotx, guardadetas
en tos llavis de carmí.
La del coset tan bufó,
que ni fet per má d'artista,
quan surt de missa major
prou té més d'un mirador...
mes jo so'l prime a la vista.
La de tornejats peuhets
que amagan llurs sabatetas
de xarol ab gays llassets,
que encant son de PATUFETS
y enveja de Patufetas.
Quan s'encamina ton pas
a la plassa'ls dematins,
ab lo cistell sota'l bras
molt m'encanta aquell tris, tras,
¡com te miran los fadrins!
Quan ne rondo ta caseta
y no t'oviro'm sab greu,
pro m'acounsola, Riteta,
si m'aturo una estoneta
a escoltar la teva veu.
Si es l'amor qui m'ha inspirat
trobá ab tú grans atractius,
si es això está enamorat,
jo confesso la vritat,
ho estich, Riteta, ¿te'n rius?
Posa ta fina maneta
en lo bell mitj del meu cor,
sentirás una rateta
que batega amoroseta
per tú, qu'ets mon somni d'or.
Ja fa molt temps que adverteixo
que no t'oblido un moment,
fins sembla que m'amagreixo;
per totas parts te segueixo
sempre ab lo pensament.
¿Baixas los ulls? conech ara
que ja't condols de mon plany,
m'ho diu ta rojeta cara,
ja'l goig de mí no's separa,
ja está calmat mon afany.

. . . .

Fetas las declaracions
a fer lo resumen vaig,
no't demano relacions,
no estich ara per cansons,
sols ho he fet com un ensaig.

JOSEPH OLIVER

L'Aurora

Hi havía en un poble de llunyanas terras, quasi al extrém de Catalunya, una nena d'uns nou anys, molt hermosa y bona, sens pare, qui va morir quan la defensa de Catalunya contra los soldats de Felip V. Sa mare era ja velleta y estava ferida del esglay que rebé quan va saber la mort de son marit.

En vida d'ell, si bé no eran molt richs, tenían lo necessari pera passar la vida, y allavors sí que'n tenía d'amiguetas l'Aurora, que axís se deya la nena. Tothom la mirava y somreya quan passava; sa mare la feya anar vestida de blanch y talment semblava una coloma.

Pero, havent mort son pare, desapareixeren los diners, y junt ab aquestos las amigas.

L'Aurora allavors se veya sola y abandonada, pero no obstant s'hi conformava.

—Per mí array—deya ella, —per la mareta ho sento jo, que molts vespres s'en ha de anar al llit sens haver menjat res en tot lo día.

Era un día d'hivern; l'Aurora arribava tota contenta perque la capta havia

anat molt bé; la deixá sobre la taula, pujá a la cambra y trová a sa mare al llit morta de fret y gana; s'hi apropá de puntetas pera no despertarla (puig creya ella que dormía), li feu un petó al front y s'allunyá tot dihent:

—¡Pobre mare, com dorm!

. . . .

Aquesta historia vos demostra, estimats nens y nenas que d'amichs ne tindreu molts mentres vos quedin cinch céntims a la butxaca, pero un cop acabats aquestos, se acabarán també aquélls.

JOSEPH BUCH Y BATLLE

—Ja voldría ser a *Nadal* pera menjar neulas y gall. ¿Que no'n menjeu vosaltres?

—De gall sí, de neulas nó; lo pare diu que ja ho soch prou jo, de *neula*.

Espurnas

Las secas fullas que cauhen
dels arbres, en la tardor,
son los records d'una vida,
despullas d'una ilusió.

—

Quan la mare al fill mort plora....
¡ay! tot lo cor se'm revolt;
¡pateix tant la pobre mare
per donar sos fills al mon!

—

Sols me queda en recompensa
de mas venturas somniadas,
la ingratitut de la vida,
trista, com la flor sens aygua.

—

Quan l'oreig lo brancall mou,
piulant los pardals s'hi gronxan,
semblan nins qu'en lo bressol
a trench d'auba s'hi deixondan.

MIRANTCS

L' aprenent de poeta

Vetaquí que una vegada (consti que no faig rodar cap bola) tenía jo un amich que's deya Lluís, molt aficionat a fer versos, pero molt aficionadíssim.

Aquell día jo no tenía res que fer, y ¿quína me'n faig? cap a veure a n'en Lluís, ja está dit. Al arribar a casa seva, vaig trucar, sortint la cambrera a obrirme. Al preguntar per en Lluís, me digué que estava tancat al despaig, y no sé que va em-

patollarse... de que no haventli pogut sortir la beta inspiradora, copiava versos de uns llibres molt grossos, segons deya ella. Al acompanyarme dret ahont era ell, lo vegí que escribía depressa, amohinat... y que sa vista's fiixava en un volúm de las "Obras Poéticas" d'en Campoamor. Al véurens, s'enrogí y tot confós va amagar lo llibre després de saludar y, vinga buscar per tot arreu... ni ell ho sabía lo que buscava, fins la cambrera li preguntá: — ¿Qué busca, senyoret?

—Aquest diantre de ploma, que no sé ahont l'he posada!

—¡Santa Llucia! ¡Pero, si la porta a la orella!

Y la cambrera ríu que riurás, al ensemps que a n'en Lluís la professó li corría per dintre.

VENTAFOCHS

La cayguda de la fulla

Ja ve l'hivern,
l'arbre's despulla,
ja cau la fulla
pe'l fret etern.

Y al arbre dret
no més hi ha soca,
y encare poca,
morta pel fret.

LLUIS VÁZQUEZ

La sargantana

Al meu Francesch Samsó y Tusquets

Lleugera com un llampech
travessa una sargantana
totxo per totxo una runa
que hi ha ben arran d'un marge.
Un noyet que se'n adona
s'alsa corrents a empaytada,
mes ella que ho ha olorat
endins se fica del marge.
Mentres busca un reconet
va pensant la sargantana:
—Ja cal, ja, que m'espavili,
que si aquest xicot m'atrapa
me voldrá tallar la cua
ó'm ficará en una capsa.—
(Y tot rumiant aixó
la sargantana s'amaga.)
Lo xicot, malhumorat
per no hóverla ja atrapada,
ab nou afany y dalit
empren altre cop sa tasca;
pro per més que va buscant
no troba la sargantana.
—¿Hónt rediable deurá ser?—
pensá ell tot buscant ab ánsia.

Mes Deu, que sempre ho veu tot,
y als indefensos ampara,
per sos intents malfactors
un cástich ja li prepara.
S'enfila'l noy atrevit
per'nar descobrint lo marge,
pro tan bon punt es a dalt
en pega una relliscada
y se'n va de tomballons
trobant lo que no buscava.
Llavoras afadigat,
ab la cara desgraciada
y ab los nassos plens de sanch,
se'n va entornar cap a casa,
mentres per una escletxeta
treya'l cap la sargantana
y li feya pam y pipa
pel xasco que s'emportava.

Amichs que m'heu escoltat,
quan jugueu. féuho ab prudencia,
y penseu que en lo pecat
sempre hi va la penitencia.

F. CASTELLET CARBONELL

Sembla que la gent ja comensa a posar cara de Pasquas, tot son preparatius. ¿Quí no hi ha pensat ja en si aquest any comprará capons o indiots, si'ls farsirá o no'ls farsirá? En fí, com las empresas de teatres, que totas s'afanyan anunciant cosas ben grossas pera veure qui omplirá més la bossa, y al mateix temps qui dirá més mentidas pera engatussar al públich. Pels vols de Nadal, ja es sabut que molts se deixan caure a ciutat pera fer compras y ja se sab, anar a Barcelona y no visitar lo teatre Catalá, Circo Ecuestre, Eldorado y algúns altres, sería com no moures de casa y tant mateix això fora un mal fet. Quánts n'hi haurá que al entrar al café de Novetats creurán que's trovan al cel, ab tanta claror de lluminarial

"Los Pastorets" ab en *Pallanga* y en *Garrofa*, no's cansan de fer riure a la maynada, com també al *Ecuestre* ab sas habilitats y clatelladas secas. Veniu, forasters, veniu a Barcelona, que ja us ne deixarém gastar de quartos entre *cinematógrafos*, teatres y demés espectácles públichs o *paganos.*

Veniu, veniu, que si us morissiu tot això tindríau adelantat y ho podríau explicar als vostres parents difunts, quan se trovesseu junts en lo cel.

Baixeu ab la bossa ben plena, no fos cas que us passés com a n'aquella criada, que va passar las festas al poble y quan va baixar li va dir un dels nens de la casa ahont servía:

—Si haguessis estat aquí per Nadal, haurías vist los regalos tant macos que'm varen fer.

—Ja'ls veuré un altre any.

—Oh, es que nosaltres no acostumém a tenir tant de temps a las criadas.

CRISTÓFUL

Cantarellas

Mor l'hivern vellot, hi torna,
com l'estiu y la tardor,
y jove morí ma mare
y no veig que torni, nó.

—

No hi aneu jamay als toros,
qu'es festa que causa horror;
val més anar al sant temple,
que s'hi apren quelcom de bó.

UN NOY ROSSELLONÉS

—Trobo qu'aquesta m'es curta.
—Sab qu'es lo que trobo jo?
que n'es lo seu peu tan llarch,
que fins li fuig del mitjó.

Escolta

Tú ets, PATUFET,
un noy molt trempat;
tu ets, PATUFET,
molt espavilat.

Nins y ninas compran
ton periodiquet,
y tots ells t'estiman
a tú, PATUFET.

Als nanos ensenyas
llissons de moral,
ab la teva gracia
que no té rival.

Tú ets, PATUFET,
bonich serafi,
que has baixat del cel
per ferm' riure a mi.

JOSEPH BRÚ Y SOLÁ.

Al meu amich

PATUFET, tens de saber
que jo estich molt contenteta,
com sé que fas Calendari
t'enviaré alguna coseta.

PRÁXEDES PELLICER (12 anys)

Epígrama

Lo ricatxo Pere Treta,
que n'es un home morrut,
ab tot y ser geperut
ell «viu ab l'esquena dreta.»

JOAN MESTRE (15 anys)

Convit

Ja que veig que llauras dret,
si ma casa vols honrá,
avuy t'espera a sopá
ton amich,

JOAN SALABERT

Curiositats

Aygua que no cau

S'agafa una copa plena d'aygua y s'hi posa un paper de barba al demunt, de modo que la boca quedi ben tapada. Quan tot aixó estiga fet, s'agafa copa y paper y ab promptitut se gira cap per avall y l'aygua s'hi aguantará.

PEPET PUIG Y T.

Ma infantesa

Quan jo n'era molt petit
la mare sempre'm bressava,
puig que segons ella ha dit
casi sempre jo plorava.

A la edat de quatre anyets
jo ja al col-legi n'anava,
perque, com tots los baylets,
a la mare enrabiava.

Lo mestre molt s'hi enfadava:
feya malbé la cartera,
la llissó may estudiava,
de la classe'l dolent era.

Quan va sortí En Patufet
de dolent ja no'n vaig ser,
ara soch un xicotet
aplicat com lo primer.

Antoni Oliveres (13 anys)

Cosas d'«En Patufet»

Al nostre amich Patufet,
quan era molt jovenet,
demostrant ja son talent,
va passarli'l cas seguent:

Era aquell lo primer dia
que's vestia tot solet,
quan sa mare o sa dida
(que no ho recordo prou be),
li va dir rihent sens mida:
—¿Per qué'l meu petit reyet
se posa al revés la mitja?—
Y ell, tornantse vermellet,
va dirli ab certa alegria
y ab ayre de satisfet:
—*Pedo que no hu veus, mida,*
hi ha un fodat al coztat dret.

Joseph M.ª Simon y Vilella
(10 anys)

Una entrema

AVISOS IMPO

Tots los senyors corresponsals qu Administració en 31 de Desembre, de riódich.

També'ls fém a saber que'l CALE rer d'aquest any y no servirém cap pe de son import.

Preu del CALENDARI, 1 RALET.
Als corresponsals 15 céntims.

Desde primer d'any no admeterém r

emaliadura

IPORTANTS

ls qu'estiguin en déute ab aquesta
e, deixarán de rebrer lo nostre pe-

ALENDARI sortirá en lo dia dar-
p pedido que no vagi acompanyat
ET.

ém retorn de cap mena.

Lo pastor y'l moixonet

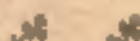
Un pastoret molt trempat
passava pel mitj d'un camp,
quan va sentir allá al lluny
s'entonava un hermós cant

Lo pastor tot caminant
va pensar ¿qué es aixó?
y seguint lo pas avant
va veure que era un moixó.

Moixonet, bon moixonet,
¿quí ab aquet cant t'ha criat
tan bonich y bufonet
y també tan refilat?

Escolteu, lo bon pastor,
¿no sabeu qui m'ho ha ensenyat?
donchs Aquell que'l mon ha fet,
que plantas y sers ha creat.

JOAQUIM PUIG (14 anys)

Qui busca, troba

Lema: Vaig buscant un amiguet
que s'sembli a EN PATUFET.

Fa poch temps que't vaig coneixe,
y en poch temps te conech be,
complint lo ditxo que diu:
«Los amichs s'han de triar be.»
Tú sempre has sigut bon noy,
com ho son tots los companys,
fes com jo, que sense engany
me porto com sé y com puch:
del dia que't vaig coneixe
m'has donat molts de consells,
també'ls han pres mos companys,
que son bons per mí y per ells.
Desd'ara, bon PATUFET,
me'n trias un bon consell,
que'l rebrá'el teu més amich
que li diuhen

JOAN CASTELL (14 anys)

Criaturada

Al nen Lluis Martí.

Quatre o cinch noys, engrescats després de jugar molt, varen determinar anar a banyarse a la platja, d'amagat dels seus pares.

Anava un entre ells que's deya de nom Joanet, de set o vuyt anys tot lo mes, que volguent fer l'home perque sabía una mica de nadar, volgué banyarse; se despullá y's tirá al aygua anantsen mar endins.

Mes quan no trepitjá terra se va espantar, va comensar a cridar y a agitarse y al mateix temps a enfonzarse.

Ningú hi anava a donarli auxili.

A la fi, un pescador, veyent lo perill que corría, se va tirar al aygua, sortint al cap de una estona ab en Joanet.

Se li feu treure tota l'aygua que havía begut y a lasshoras doná senyals de vida.

Y quan se va adonar de lo que havía passat, va exclamar ab tristesa:

—Si m'hagués ofegat... ¡quína pallisa, la mare!

P. Gibanel
(15 anys)

—Ja será un miracle que jo tregui'l premi gros de Nadal.

—¿Quin número jugas, baylet?

—Jo, cap.

—Donchs cóm vols treure la rifa?

—Per aixó dich qne será un miracle.

Llissó moral

En un temps hi havía un mestre que li deyan lo senyor *Raimundo* y tenía la costúm de dir: — *Señoritos, señoritos, á trabajar!* Pero sempre n'hi havía un que feya'l sort, y'l que tenía la costúm de ferho era un tal *Quiquet*

Una tarda en *Quiquet* aná al col·legi més aviat que tots los altres, y comensá a tirar papers a dintre'ls tinters.

Tot d'un plegat arribá'l

mestre y li digué. —*¿Qué haces aquí?* —*Nada*, li va respondre en *Quiquet*. —*Por eso, que no haces nada y tendrías que estudiar*, li respongué'l Sr. *Raimundo* tot enfadat.

En *Quiquet*, tot fent lo místich, tregué un llibre de la cartera; pero quan feya un rato qu'estudiava, entraren los altres noys y armaren un gros escándol.

Després de resar, vingué l'hora d'escriure, y tots los noys digueren —*Senyor Raimundo, no hay tinta*. Fins lo senyor mestre s'hi va enganyar. Com qu'era una mica curt de vista, sucá al seu tinter y li caygué un trossot de paper empapat de tinta demunt de la factura que havía de firmar.

Lo senyor *Raimundo*, tot enfadat, preguntá qui havía sigut lo culpable d'aquella malifeta, y al saber que havía sigut en *Quiquet*, l'expulsá del colegi, y com que may ha volgut estudiar, lo trovaréu moltas vegadas tirant un carretó ó venent diaris fet tot un trinxerayre.

PEPET B. BOSCH
(11 anys)

Molts han preguntat ¿Qué s'ha mort en Setciencias? ¿Qué s'ha despedit a la francesa? No —dich jo —pero com fora llarch de comptar lo motiu de haver tardat tant a escriure, feume franca la explicassió y anant al cas, veuseaquí que al tornar a parlarvos de las mevas aficions, vull ferho demostrant que la bona pensada d'EN PATUFET en fer aquest periódich que porta'l seu nom, es d'aquellas que de cada cent se'n trova una y sino, veyéu l'afició que los ha entrat a la canalla d'escriure y fer ninots, com poden veure en la secció de "Colaboració infantil", pero no es això tot encara, puig heu de saber que la seva crida dirigida a sos llegidors al comensament del estiu passat, encomanant los que fessin recull folk lórich, *si ho digué al sort no va dirho al mandrós*, y veusaquí que l'entussiasta colaborador n'Ernest Batlle, que estiuhejá en la comarca del Alt Ampur-

dá, va recullir una colecció de Jochs populars de Figueras qu' EN PATUFET m' ha fet a mans perque vos ne dongui trasllat y vos los fassi coneixe, ab això, avuy explicaré lo del

Carbassot

Aquest joch es de nens o nenas indistintament y 's fá assentantse un, que es qui porta'l joch, a la seva falda hi acota'l cap un altre procurant que no hi vegi qu'es lo que amaga, y per lo tant fá de *Carbassot*; los altres, fent rotllo, se posan al seu voltant

Lo que está assentat comensa dihent:

—Carbassot; — y aquést contesta:

—Qué mana, mare?

—Ahont tens los bous?

—A la llaurada.

—Qué menjan?

—Civada.

—Qué beuhen?

—Bon vi.

—Venta culada y fuig de aquí.

Allavors tots los del voltant de un a un li donan un cop pel derrera topant per las ancas y fugen corrents a amagarse.

Allavors lo que está assentat crida:

—Xiu, xiu, conillets, esteu ben amagadets?

Y'ls altres contestan si o no, segons. Si diuhen no, torna a fer la pregunta fins que tots contestan si, aixecantse'l *Carbassot* a veure si pot agafarne algún, cosa que si ho logra, li toca amagat a aquéll, fent de *Carbassot*, y si no n'agafa cap hi torna'l mateix, comensant lo joch altra vegada.

No crech calga recomanarvos aquest joch, puig no sols es sanitós tant com entretingut y divertit, pero sí que'm cal recomanar, imiteu al aixerit colaborador que ha portat lo seu esfors y bona voluntat en pro del folk-lore catalá, en quina branca, com es la dels jochs populars, vosaltres, los nens y nenas que sou espigadets, per saber transcriure aquestos senzills y útils entreteniments propis de la vostra edat, poden ferhi molt de profitós, com vos demostrará altre día vostre veritable amich

EN SETCIENCIAS

---

* * *

Ja está vist que EN PATUFET
es un noy molt aixerit,
y jo'm tinch per molt ditxosa
per ser ell lo meu amich.

TRESINA ALAVEDRA (12 anys)

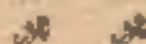
FAULAS D'ISOP

Del Lleó y de las Guineus

Fingia lo Lleó qu'era molt malalt, y ab aquest engany feya venir así los animals a visitarlo, com a son Rey, y continuament matant dells. Vingueren les Guineus demunt les portes de la cova, y saludaren al Lleó de defora, lo qual demaná a una delles per qué no entrava. Y ella respongué: perque veitg les petjades dels que entran, mes no dels que'n surten.

Significa aqueta faula que los mals y perills dehuen esser mostra y mirall pera guardarnos, car en la casa del poderós lleugerament y pot entrar qualsevol, mes se fer que isque o tart o may. *Quan lo major afalega, al menor menester lo ha.*

Del meu rebost

Per viure sens trevallar,
deya un xicot poca-pena,
no's necessita res més
que tenir la bossa plena.

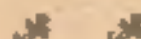
—

—¿De qué ha mort lo teu cunyat?
deya en Pere a n'en Sureda,
y aquest respongué molt pla:
—Per haver sigut tan bleda
de descuydarse d'alená.

—

Per dir que havia comprat
en Roch un be petitet,
va dir, a un seu amich:
—Avuy he comprat un *Benet.*

ENRICH DOMÈNECH

¿Oy que sí?

PATUFET, quan te despertas
ja no pensas en res més
que escriure pel Calendari
del any que ara prompte ve.

MERCÉS FERRER (11 anys(

Acudits

—¿Ja ho sabs, Carlets, que després de cavilar molt he descobert la manera segura de treure 'l premi gros de Nadal?

—¿De veras?

—No tens de fer més que comprar tots los bitllets.

—Pero, noy, valdrán molts diners.

—Això array, ja tinch tres duros recullits a la guardiola.

—

—Senyora Tomasa, m'ha dit la mare si li volía deixar un cedás, pero que sigui ben clar.

—Digas a ta mare que no'm dona la gana, y que si ho vol més clar que ho digui.

—

L'emperador Domiciano vivía retirat en una habitació, entretenintse matant moscas ab una agulla.

Un cortesá que'l volía visitar, va preguntar á Vivio Crispo:

—¿Hi algú ab l'emperador?

—Ni una mosca.

Donchs aquest acudit li costá la vida.

—

—Mira, Ramonet, quan me vull fer cárrech de lo que vé a ser un eclipse, tanco 'ls ulls un ratet y... ja está.

—Diumenge ho probaré.

CORREU

Medallas: Ramon Divi.—J. V. S.—A. de la P.—M. Odrech.—Joseph Alsina.—Joseph Castelló.—Enrich Doménech.—*J. Bergausi.*—Tadeo Pibernat.—*Tururut.*—Pau Guell.—J. Béjar.—Modest Blasco.—Francisco Garcia.—A. P. Rigau.—Francisco Batalla.—Pere Ferrés.—Andreu Garcia.—Magda Serra.—Enrich A. Garriga.—Mariano.—Joseph Vilarnau.—Joan Mestre.—Cecilia Delafont.—Remigi Fonta.—Joan de Sucre.—Margarida Ventura.—Lo revet de casa.—Joseph Tenas.—Joan Monjo.—Carmeta Segarra.—Lluis Murey.

Carbassas: Andreu Fita.—Quimet Arnau.—Joan Farré.—Lluis Vila.

Carme Carreras, gracias.—J. M. Farré y Samsó, no m'agrada prou.—Martí Blanch, conformes.—Emili Roviralta, lo dibuix no está prou be.—Felip Carquinyoli, lo mateix li dich.—A. Sebastiá y Pous, no está prou be.—Ernest Queralt, Pere Fiol, Felix Torreots y Pau Sagal, no m'envihin tants trencacaps.—Joan Serra, ¡si fos de debó!—Práxedes Pellicer, los seus trevalls segueixen torn.—J. Gutierre, no'm fa.—Adolfo Iglesias, miraré d'arreglarlas.—Joseph Suriñach, igual li dich.—Jesús Palou, Joan Gisbert, K. K. Seno, no va prou be.—Raventós-Sales, n'aprofitaré algun.—Joseph Santilari, fassi més bona lletra.—Jacinto Ventura, gracias.—Joan Taxidó, está molt be.—Joseph Vidal, mercés.—Paulet, no val a traduhir del castellá.—Ramon Morey, no serveix.—F. E., mercés.—Phret, ja estava'l número en máquina.—M. M., es defectuós.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Un bon consell

Si voleu seguir la *pista*
veniu, que no us sabrá greu,
y a Santa Llussia... pregueu
que us dongui molt bona vista.